

jo sige, at Danmark trods alt også er et eksempel på det, hvis det endelig skal være.

Det, som jeg advokerer for, er ikke, at de ikke må være med i ØMU'en eller i den fælles mønt. Det må de selvfølgelig selv afgøre, når de i øvrigt opfylder kvalifikationskravene. Men det er en argumentation til fordel for, at ikke alle i EU behøver at være med i det hele og specielt behøver at være med i euroen. Det hænger altså sammen med, at det efter min opfattelse er noget af et trosprojekt at tro, at man kan skabe den stabilitet, man kan skabe den ensartede økonomiske udvikling, som en fælles valuta kræver fra Sicilien i syd til Finland i nord. Det tror jeg ikke på, og derfor er jeg bange for, at ØMU'en og specielt den fælles mønt bliver en spændetrøje for landene, som i sig selv kan give anledning til ustabilitet.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Claus Larsen-Jensen for en tredje og sidste korte bemærkning til hr. Jann Sjursen.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Nu troede jeg ikke, hr. Jann Sjursen havde problemer med trosspørgsmål. Nu mener jeg i øvrigt, at eurodiskussionen handler om lidt mere, og jeg vil bare sige, at jeg mener, at udgangspunktet er forkert, for er det ikke korrekt, at eurosamarbejdets og ØMU-samarbejdets forudsætning jo ikke er en standardisering af niveauer i økonomi- og velfærdsstandarder fra nord til syd, fra øst til vest, men at man binder det sammen ved, at det, man skal opfylde, er at have orden i sin økonomi på det økonomiske udviklingsniveau, man har, og at det så i øvrigt overlader resten til landene, så det altså er den type projekt, der er kittet i forhold til det her. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg tror ikke, at det er korrekt – for at bruge det udtryk. Jeg har i hvert fald en anden opfattelse af, hvordan tingene hænger sammen. Jeg argumenterede også i min tale for, at ØMU'en, den fælles mønt, rent faktisk forudsætter en politisk overbygning. Og det vil sige, at jeg ikke mener, man bare sådan helt nøgternt og korrekt, som hr. Claus Larsen-Jensen prøver at sige det her i dag, kan lægge op til: Jamen vi afgør sådan set helt og aldeles selv de ting f.eks. på social- og

arbejdsmarkedsområdet og på det skattepolitiske område, også på sigt.

Jeg tror faktisk, at Den Økonomiske og Monetære Union lægger et pres også på nogle af de danske velfærdsydelse i den sammenhæng, så vi får harmoniseret vores systemer, og at der faktisk, hvis det ikke sker af sig selv, havde jeg nær sagt, bliver lagt op til, at man bliver nødt til at vælge nogle kraftigere politiske instrumenter i EU, øge beslutningseffektiviteten på områder, som vi faktisk traditionelt har betragtet som nationale. Det er også en del af billedet. Og det er det, der fører mig til at sige, at ØMU'en faktisk godt kan blive en spændetrøje og dermed føre til ustabilitet.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kim Behnke som ordfører.

Kim Behnke (FRI):

Det er nu tredje gang, Folketinget har diskussionen, debatten om lovforslaget om folkeafstemningen, og selv om spørgsmålet i rigt mål er blevet rejst både ved første- og andenbehandling, så har vi egentlig ikke fået noget svar endnu, intet fulgyldigt svar på, hvorfor det lige præcis er den 28. september 2000, vi skal holde folkeafstemningen. Derfor er vi selv nødt til at konkludere hvorfor.

Efter vores opfattelse er det ene og alene, fordi den danske regering med statsministeren i spidsen er klar over, at det resultat, man kommer hjem med fra Nicetopmødet i december 2000, er et resultat, som, hvis det blev forelagt den danske befolkning ved en folkeafstemning, ville have det, der hedder overvejende risiko for at få et nej tak fra danskerne.

Men flertallet i Folketinget har jo for længst slået fast, at der ikke bliver nogen folkeafstemning om resultatet af Nicetopmødet. Så derfor vil en dansk folkeafstemning om deltagelsen i Euroland, f.eks. i foråret 2001 eller foråret 2002, jo meget vel kunne betyde, at befolkningen fortsat har i erindring, hvad der var resultatet af Nicetopmødet, og derfor vil have et yderligere incitament til at stemme nej.

Den anden grund er, at man er udmærket godt klar over, måske ikke så meget på politisk niveau, men i hvert fald på embedsmandsniveau, at når man i de 11, nu med Grækenland 12 eurolande skal realisere de store planer, nemlig at lave pengeombytningen i år 2002, så kommer der jo ikke bare ugers, der kommer måneders, ja, der kommer mange måneders